

Nr 141.

Af herr **Jonsson** i Hå, om *årligt understöd åt förre torparen Anders Östlund.*

F. torparen Anders Östlund i Östansjö, Bolinäs socken, Gäfleborgs län, var f. o. m. 1886 års början till den 1 januari 1908 anställd att transportera posten å linjen Bollnäs—Hå. Han hade därvid att två gånger i veckan med fram- och återfärd samma dag tillryggalägga en väglängd af tillsammans 2 $\frac{1}{2}$ mil mot en ersättning de tolf första åren af en krona och 50 öre för fram- och återresa. För de senare tio åren lämnade postverket en ersättning af två kronor för samma resa fram- och åter. De två sista åren hade Östlund att frakta posten tre gånger i veckan efter samma betalning för resa.

I tjugotvå år knogade sålunda Östlund plikttroget den långa vägen, som var ytterst svår att trafikera vid ofta inträffande ogynnsamma naturförhållanden. Då hästägare ej ville ut med sina djur för oväder, måste Östlund väga en dust till och med i de värsta snöstormar. En försvårande omständighet var också, att posten afgick från Hå så tidigt som kl. 6 f. m., vid hvilken tid vid svårt oväder ingen vägfarande eller väghållningskyldig var ute, hvarför det till och med hände, att postföraren i saknad af vägspår fick försöka taga sig fram på skidor öfver fälten. Att detta icke var någon lätt sak kan väl tänkas i betraktande af att den post, han enligt kontrakt var skyldig frakta, kunde väga ända till 33 kg., postväska inberäknad. Endast vid normala vägförhållanden kunde dragkärria i sommartid och kälke vintertid användas.

Efter det posten å nämnda linje vuxit till öfver 33 kg. i tyngd, beslutade postverket insätta körpost från och med 1908 års början. Postverket antog då som vanligt postförare på entreprenad. En jordbrukare, som äger dragare, kan låta sig åtnöja med lägre ersättning för sådan skjutsning,

än en person, som skall hålla häst endast för postföring. Postföraren Östlund kunde därför helt naturligt ej längre få utföra skjutsningen. Han hade annars ämnat fortsätta som postförare, men blef till följd af nyss angifna skäl nödsakad att sluta.

Östlund, som nu är 63 år gammal och så godt som utsliten, till stor del i postverkets tjänst, har sålunda urståndsatts att försörja sig, och är han i fullständig saknad af tillgångar. Hans enda barn, som är snickare, kan endast ringa bidra till hans försörjning, då denne för ungefär ett år sedan genom olyckshändelse fick tre fingrar afkapade på sin högra hand. Endast tummen återstår oskadad, och pekfingeret är styft, hvarigenom hans arbetsförmåga betydligt nedsatts. Denne Östlunds son får till följd af olycksfallet en årlig lifränta af 75 kronor, men som han har hustru och minderåriga barn att försörja, är det föga utsikt för honom att framdeles fullt försörja sin fader. Östlund blir därför, om ej någon annan hjälp kommer honom till godo, nödsakad anropa fattigvården om bidrag till sitt lifsuppehälle. Jag anser, att då nämnda person i tjugutvå år plikttroget tjänat staten, staten nu bör träda skyddande emellan genom att lämna ett årligt understöd. Snar hjälp är dubbel hjälp.

På grund af det ofvan anförda, får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte anslå ett årligt understöd af Trehundra (300: —) kronor från och med innevarande års början att utgå af statsmedel till f. torparen Anders Östlund i Östansjö, Bollnäs socken.

Stockholm den 26 januari 1910.

Jonas Jonsson i Hå.
